Prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Centru), judecător Lupașcu Natalia
Dosarul nr. 2rc-115/25 (2-23187544-02-2rc-28032024)

D E C I Z I E

8 decembrie 2025 mun. Chişinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:
Președintele completului, judecătorul: Arhip Valeriu
Judecătorii: Corlăteanu Diana și Ghedrovici Nicolae

soluționând fără citarea părților, recursul declarat de către Fundația „Miron Shor" împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 19 februarie 2024, emisă în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Fundația „Miron Shor" către BC „Victoriabank" SA privind constatarea ineficienței actului juridic unilateral,

a c o n s t a t a t :

Circumstanțele cauzei:

La 21 decembrie 2023, Fundația „Miron Shor" s-a adresat în instanţa de judecată cu cerere de chemare în judecată BC "Victoriabank" SA privind constatarea ineficienței actului juridic unilateral.

În motivarea cererii indică reclamantul că, la 29 septembrie 2015, între Fundația „Miron Shor" și BC „Victoriabank" SA a fost încheiat contractul de cont curent bancar nr.124 potrivit căruia, pârâtul s-a obligat să primească și să înregistreze în conturile curente ale reclamantului mijloacele bănești depuse de acesta în numerar sau transferate din conturile altor persoane, să execute în limitele disponibilului din cont ordinele reclamantului privind transferul de credit către alte persoane, ridicările de numerar, precum și să efectueze alte operațiuni în conturile reclamantului, în schimbul unei remunerații din partea reclamantului.

Prin notificarea nr. 17/275 din 27 noiembrie 2023, BC „Victoriabank" SA a informat Fundația „Miron Shor" despre încetarea furnizării tuturor produselor și serviciilor bancare către reclamant, peste 15 zile calendaristice după recepționarea notificării de denunțare.

Prin conținutul acestei notificări, pârâta a emis preaviz de denunțare unilaterală a contractului de cont curent bancar încheiat între BC „Victoriabank" SA și Fundația „Miron Shor".

Concomitent, reclamanta a solicitat aplicarea masurilor de asigurare a acțiunii, prin obligarea BC „Victoriabank” SA de a relua deservirea și de a permite efectuarea operațiunilor la contul bancar deținut de Fundația „Miron Shor”, care a fost deschis în baza contractului de cont curent bancar nr. 124 din 29.09.2015, până la rămânerea definitivă a hotărârii și își regăsește temeinicia legală în conținutul art. 175 alin.(2) Cod de procedură civilă, prin care legiuitorul expres prevede că judecătorul sau instanța dispune, la cererea participanților la proces, aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificata la art.174.

Poziția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 19 februarie 2024 s-a respins cererea de asigurare a acțiunii înaintată de reclamant în cauza civilă la acțiunea depusă de Fundația „Miron Shor” către BC „Victoriabank” S.A. privind constatarea ineficienței actului juridic unilateral.

Solicitarea recurentului:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 6 martie 2024, Fundația „Miron Shor” a depus recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 19 februarie 2024, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii instanței de fond și emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă cererea privind aplicarea măsurii asiguratorii.

Argumentele recurentei:

În argumentarea cererii de recurs, Fundația „Miron Shor” a invocat că încheierea prin care instanța de fond a respins cererea de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii este una formală, superficială și neîntemeiată, fiind emisă cu încălcarea normelor procedurale și fără examinarea efectivă a circumstanțelor esențiale ale cauzei.

Recurenta subliniază că instanța de fond a ignorat natura și scopul instituției asigurării acțiunii, prevăzute expres la art. 174–175 CPC, omițând analiza riscului real și iminent de imposibilitate a executării unei eventuale hotărâri de admitere a acțiunii. Fundația „Miron Shor” arată că sistarea deservirii contului bancar care reprezintă unicul cont al organizației blochează integral activitatea acesteia, făcând imposibilă exercitarea obligațiilor statutare, efectuarea plăților fiscale, salariale și contractuale, și expunând fundația riscului de incapacitate de plată. În aceste condiții, neaplicarea măsurilor asiguratorii ar determina imposibilitatea punerii în executare a unei eventuale hotărâri favorabile, golind de conținut dreptul de acces la justiție și protecție efectivă.

Recurenta mai arată că măsura solicitată - obligarea băncii de a relua deservirea contului până la soluționarea definitivă a cauzei nu echivalează cu o anticipare a soluției pe fond, întrucât obiectul acțiunii (constatarea ineficienței notificării de reziliere) nu coincide cu obiectul cererii asiguratorii (conservarea situației existente până la soluționarea litigiului). Prin urmare, măsura provizorie urmărește exclusiv menținerea stării de fapt, conform raționamentelor Curții Constituționale și ale CtEDO, care impun protejarea părții de o pagubă ireparabilă și menținerea echilibrului dintre interesele părților pe durata procesului.

Totodată, recurentul invocă protecția garantată de art. 1 Protocolul nr. 1 CEDO, în combinație cu art. 127 din Constituție, arătând că dreptul fundației de a desfășura activitățile sale statutare, în calitate de persoană juridică de drept privat, constituie un „bun" în sensul Convenției. Închiderea contului bancar reprezintă o ingerință severă, arbitrară și disproporționată, care „golește de conținut" exercițiul dreptului, iar instanța de fond nu a analizat această dimensiune a litigiului. Recurenta evidențiază că, prin refuzul măsurii asiguratorii, este afectată însăși esența dreptului la un proces echitabil, întrucât lipsa protecției provizorii face inutilă orice eventuală soluție favorabilă.

În sprijinul poziției sale, recurentul invocă jurisprudența constantă a CtEDO privind regula triplului test aplicabilă ingerințelor în exercitarea drepturilor, precum și practica instanțelor naționale, inclusiv Hotărârea Plenului CSJ nr. 32/2003 și Opinia consultativă a CSJ referitoare la asigurarea acțiunii în litigiile privind rezoluțiunea unilaterală a contractelor de cont curent. Aceste repere jurisprudențiale consacră necesitatea analizării pericolului real, a proporționalității măsurii și a raportării la obiectul acțiunii. Recurenta subliniază că instanța de fond a ignorat aceste standarde, examinând cererea într-o manieră formală și limitativă, incompatibilă cu natura cauzei și cu urgența situației.

Fundația „Miron Shor" mai arată că măsura solicitată nu afectează obligațiile băncii în materie de prevenire a spălării banilor, întrucât asigurarea acțiunii nu interferează cu competențele autorităților specializate și nu împiedică banca să își îndeplinească obligațiile legale de raportare. De asemenea, recurentul invocă necesitatea menținerii securității raportului juridic și evidențiază jurisprudența relevantă, inclusiv cea privind interzicerea discriminării (art. 14 CEDO), subliniind că spețe similare au fost soluționate în mod diferit, ceea ce generează un tratament inegal.

În final, recurentul argumentează că instituția ineficienței actului juridic produce efecte retroactive, similare nulității, astfel încât lipsa aplicării măsurilor provizorii face imposibilă restabilirea situației anterioare în cazul admiterii acțiunii. Din acest motiv, nicio hotărâre favorabilă nu ar mai putea anula efectele negative deja produse prin sistarea contului. În aceste condiții, măsura de asigurare nu doar că este

justificată, dar este indispensabilă pentru protejarea efectivă a dreptului dedus judecății.

Respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a expediat în adresa intimatei cererea de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Astfel, la 4 octombrie 2024, BC „Victoriabank" SA a prezentat referința asupra cererii de recurs prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, cu menținerea încheierii primei instanțe.

Termenul de declarare a recursului:

În corespundere cu prevederile art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Din actele cauzei rezultă că încheierea recurată a fost emisă la 19 februarie 2024, iar cererea de recurs a fost depusă la 6 martie 2024 (f.d. 55-64).

Astfel, recursul declarat de Fundația „Miron Shor" împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 19 februarie 2024 se consideră depus în termenul prevăzut de lege.

Aprecierea instanţei de recurs:

Analizând legalitatea și temeinica încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide că recursul este neîntemeiat și pasibil de a fi respins, cu menținerea încheierii instanței de fond, din motivele ce succed.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

În baza art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

În acord cu prevederile art. 174 Cod de procedură civilă, la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanţa dispune în aceeaşi zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului pînă la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

Potrivit art.174 alin.(1)-(6) Cod de procedură civilă, în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept:

a) să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pîrîtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane;

a[1]) să noteze acţiunea, în registrele de publicitate prevăzute de lege, în raport cu drepturile pîrîtului;

b) să interzică pîrîtului săvîrşirea unor anumite acte;

c) să interzică altor persoane săvîrşirea unor anumite acte în privinţa obiectului în litigiu, inclusiv transmiterea de bunuri către pîrît sau îndeplinirea unor alte obligaţii faţă de el;

d) să suspende vînzarea bunurilor sechestrate în cazul intentării unei acţiuni de ridicare a sechestrului de pe ele (radierea din actul de inventar);

e) să suspende urmărirea, întemeiată pe un document executoriu, contestat de către debitor pe cale judiciară.

(2) Judecătorul sau instanţa dispune, la cererea participanţilor la proces, aplicarea şi a altor măsuri de asigurare a acţiunii care să corespundă scopurilor specificate la art.174. Pot fi admise concomitent mai multe măsuri de asigurare a acţiunii dacă valoarea bunurilor sechestrate nu depăşeşte valoarea acţiunii.

(3) În cazul încălcării interdicţiilor specificate la alin.(1) lit.b) şi c), vinovaţilor se aplică o amendă de la 10 la 20 de unităţi convenţionale. Pe lîngă aceasta, reclamantul poate cere vinovaţilor reparaţia prejudiciilor cauzate prin neexecutarea încheierii judecătoreşti de asigurare a acţiunii.

(4) Sechestrul sau interdicţia aplicată în privinţa unui drept înregistrat într-un registru de publicitate prevăzut de lege nu împiedică titularul dreptului să încheie acte juridice de dispoziţie cu privire la drept, cu condiţia că actul juridic stipulează expres că este încheiat sub condiţia suspensivă a ridicării sechestrului sau interdicţiei. În acest caz, dreptul dobînditorului doar se înregistrează provizoriu.

(5) Nu pot fi puse sub sechestru, inclusiv în procesele de insolvabilitate, acţiunile emise de bănci, care cad sub incidenţa dispoziţiilor art.45 alin.(4), art.46 alin.(4), art.52 alin.(1) lit.b) şi c), alin.(2), alin.(3), alin.(6) şi art.521 din Legea nr.202/2017 privind activitatea băncilor. În cazurile prevăzute de prezentul alineat, pot fi puse sub sechestru mijloacele băneşti rezultante din înstrăinarea acestor acţiuni.

(6) Instanţa de judecată nu poate dispune, inclusiv în procesele de insolvabilitate, măsuri de asigurare a acţiunii care au drept obiect sau efect interzicerea înstrăinării obligatorii a acţiunilor emise de bănci, care cad sub incidenţa dispoziţiilor art.45 alin.(4), art.46 alin.(4), art.52 alin.(1) lit.b) şi c), alin.(2), alin.(3), alin.(6) şi art.521 din Legea nr.202/2017 privind activitatea băncilor.

Măsurile aplicabile sunt consfințite în art. 175 Codul de procedură civilă, printre care și interzicerea pârâtului în săvârșirea unor anumite acte, și care nu conține o listă exhaustivă, la latitudinea instanței, fiind posibile și alte măsuri asiguratorii, dar care să corespundă scopului determinat în art. 174 Codul de procedură civilă, esențial este ca măsurile să garanteze posibilitatea realizării pretențiilor din acțiune în cazul satisfacerii acesteia, să contribuie real la executarea ulterioară a hotărârii judecătorești

adoptate și să reprezinte un mijloc eficient de protecție a drepturilor subiective ale participanților la proces.

În conformitate cu art. 177 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cererea de asigurare a acțiunii se indică motivele și circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.

În acest context, Colegiul notează că asigurarea acțiunii civile constă dintr-o totalitate de măsuri silite temporare, dispuse de către judecător sau instanța de judecată la solicitarea părții interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive și aceste măsuri au următoarele particularități: sunt urgente; au un caracter temporar; au drept scop apărarea drepturilor patrimoniale ale solicitantului; urmează să fie în concordanță cu obiectul acțiunii.

Indiferent de forma aplicabilă, măsura asiguratorie ține de substanța obiectului acțiunii, judecătorul urmând să o dispună doar în cazul în care, în mod plauzibil, se afirmă un risc al unei eventuale imposibilități de executare, sarcina probațiunii întru aplicarea măsurii de asigurare fiind pusă pe seama solicitantului, care urmează să prezinte probe pertinente și să justifice necesitatea asigurării acesteia, iar aprecierea pericolului ținut de substanța obiectului acțiunii este la latitudinea instanței de judecată.

Astfel, Colegiul subliniază că pentru a dispune aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii nu este suficientă acceptarea spre examinare a cererii de chemare în judecată, ci este necesar ca judecătorul sau instanța de judecată să stabilească, în baza probelor și argumentelor prezentate de reclamant, că neluarea unor astfel de măsuri ar putea face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

În această ordine de idei, Colegiul reține că stabilirea oricărei restricții față de pârât, prin măsurile de asigurare a acțiunii, se permite doar în cazuri excepționale, în baza unor temei expres prevăzute de Codul de procedură civilă.

Instanța de recurs relevă că, la pronunțarea încheierii privind aplicarea măsurilor de asigurare sau neaplicarea acestora, judecătorul urmează să verifice: raționalitatea și temeinicia cerințelor solicitantului despre aplicarea măsurilor de asigurare; probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării măsurilor de asigurare; dacă există pericolul in mora (pericol de dispariție, degradare, înstrăinare, risipire a bunului sau proastă administrare); asigurarea unui echilibru între părțile cointeresate; preîntâmpinarea atingerii intereselor publice sau a intereselor unor terți în cazul aplicării măsurilor de asigurare; în ce măsură modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate este în corelație cu obiectul acțiunii înaintate și dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare.

Analizând încheierea supusă recursului, materialele cauzei, motivele invocate de recurent, Colegiul constată că, instanța de fond corect a reținut starea de fapt și corect a aplicat cadrul legal situației.

Astfel, Colegiul notează că, obiectul litigiului dedus judecății îl constituie constatarea ineficienței notificării nr.17/275 din 27 noiembrie 2023 emise de B.C. „Victoriabank" S.A. prin care a denunțat unilateral contractul de cont curent bancar nr. 124 din 29 septembrie 2015, încheiat cu Fundația „Miron Shor".

Astfel, instanța de fond a prezumat că la data de depunerii prezentei acțiuni în justiție - 21 decembrie 2023, B.C. „Victoriabank" S.A. a încetat deservirea contului curent deschis de reclamant, invocând rezoluțiunea unilaterală a contractului.

Prin cererea de asigurare, reclamanta/recurentă Fundația „Miron Shor" a solicitat aplicarea masurilor de asigurare a acțiunii, prin obligarea BC „Victoriabank" SA de a relua deservirea și de a permite efectuarea operațiunilor ia contul bancar deținui de Fundația „MIRON SHOR", care a fost deschis în baza contractului de cont curent bancar nr. 124 din 29.09.2015, până la rămânerea definitivă a hotărârii.

La caz, Colegiul judiciar apreciază ca fiind corectă și legală soluția primei instanțe privind netemeinicia cererii de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii or, prin prisma art. 174 Cod de procedură civilă, scopul aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii rezidă din necesitatea executării unei eventuale hotărâri judecătorești.

În speța dedusă judecății, reclamanta/recurentă consideră că notificarea expediată în adresa sa reprezintă un act juridic ineficient, prin prisma prevederilor art. 357 alin. (1), (3) și a art. 359 din Codul civil, întrucât banca nu avea temei legal pentru rezoluțiunea contractului de cont curent.

Aderent, instanța de recurs constată că cererea de aplicare a măsurii de asigurare înaintată de Fundația „Miron Shor" nu este motivată în fapt, potrivit exigențelor prevăzute de art. 177 alin. (1) din Cod de procedură civilă, primei instanțe, precum și instanței de recurs, nefiindu-i prezentată nici o probă concludentă, care ar demonstra faptul că neaplicarea măsurilor solicitate ar genera un risc real și iminent de imposibilitate a executării unei eventuale hotărâri judecătorești favorabile, ori că situația financiară și operațională a reclamantei ar fi afectată într-atât încât repararea ulterioară a consecințelor să devină dificilă sau imposibilă.

Simpla existență a pretenției, privind constatarea caracterului neîntemeiat al rezoluțiunii contractului de cont curent bancar, nu constituie temei pentru a admite cererea de asigurare a acțiunii. Or, asigurarea acțiunii trebuie să corespundă scopului legitim și să fie proporțională, adică ingerințele în drepturile pârâtei trebuie să fie echilibrate într-o măsură rezonabilă de protecție anticipată a drepturilor reclamantei.

Depășirea scopului asigurării va echivala cu o încălcare gravă a drepturilor părții opuse în cadrul procesului civil.

De altfel, prima instanță just a reținut că nu poate constitui temei pentru aplicarea măsurii de asigurare a acțiunii argumentul părții-reclamante, în sens că, ar exista ar exista un risc real și iminent ca, în lipsa reluării deservirii contului bancar, executarea unei eventuale hotărâri judecătorești de constatare a ineficienței actului juridic unilateral să devină fie imposibilă, fie lipsită de eficiență practică.

Dezacordul cu încetarea furnizării tuturor produselor și serviciilor bancare către reclamantă, presupune, de fapt, intenția clientului de a continua relațiile contractuale, ceea ce reprezintă obiectul litigiului. Iar, prin aplicarea măsurilor solicitate, se va obține anume acest lucru, soluționându-se anticipat litigiul.

Astfel, prin aplicarea măsurilor de asigurare menționate, care echivalează cu însuși obiectul acțiunii depuse, Completul judiciar consider că se va pronunța anticipat și asupra fondului cauzei.

Colegiul relevă că măsura solicitată – obligarea băncii de a continua deservirea contului depășește limitele firești ale măsurilor de asigurare, întrucât echivalează cu impunerea temporară a executării unei obligații contractuale deja denunțate, ceea ce presupune o intervenție directă în raportul juridic substanțial, similară unei anticipări a soluției pe fond. Chiar dacă măsurile de asigurare pot avea un caracter atipic potrivit art. 175 alin. (2) CPC, acestea trebuie să fie proporționale, necesare și strict circumscrise scopului prevăzut la art. 174 CPC, fără a substitui analiza fondului cauzei și fără a produce efecte care ar rezolva litigiul înainte ca instanța să se pronunțe asupra temeiniciei acțiunii principale.

De asemenea, din esența litigiului respectiv nu rezultă că neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești (cerință impusă de art. 174 alin. (1) din Codul de procedură civilă).

În virtutea art. 175 alin. (1) CPC, dispunerea asigurării acțiunii reprezintă un drept, dar nu o obligație a instanței de judecată și oportunitatea dispunerii acesteia urmează a fi analizată din punct de vedere al corespunderii scopurilor legale.

Potrivit Opiniei consultative a Curții Supreme de Justiție nr.111 din 15.02.2021 ce vizează asigurarea acțiunii în cauzele izvorâte din rezoluțiunea unilaterală de către bănci a contractelor de cont curent bancar, prin dispunerea acestor măsuri asiguratorii, s-ar interveni în relațiile comerciale de drept privat ce vizează strict relația bancă-client, s-ar încălca principiul libertății contractuale și s-ar vicia consimțământul băncii, la încheierea unor asemenea contracte.

Prin urmare, în contextul celor relatate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră că prima instanță justificat și argumentat a ajuns la concluzia de a respinge cererea depusă de Fundația „Miron Shor”.

Colegiul subliniază că prejudiciul invocat de recurentă, constând în dificultăți operaționale, blocarea activității curente sau imposibilitatea efectuării unor plăți, constituie consecințe de ordin economic și organizatoric inerente încetării unui raport contractual, dar nu echivalează cu un prejudiciu ireparabil în sensul dat instituției asigurării acțiunii.

În jurisprudența internă și internațională, inclusiv cea a CtEDO, măsurile provizorii sunt justificate numai în situații excepționale, în care există riscul aneantizării totale a dreptului dedus judecății sau al imposibilității executării hotărârii, ceea ce nu se regăsește în speță.

La acest capitol, Colegiul civil notează că nu este suficientă simpla expunere a circumstanţelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de netemeinicie pe care se întemeiază, precum şi dezvoltarea lor. Motivarea recursului presupune nu doar exprimarea nemulțumirii faţă de actul de dispoziţie pronunţat de prima instanță, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părţii, instanţa a pronunţat o încheiere neîntemeiată. Condiţia legală a expunerii motivelor de recurs implică determinarea greşelilor anume imputate primei instanţe, o justă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum şi indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea recurentei în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția primei instanțe, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune casarea actului de dispoziție.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Fundația „Miron Shor”.

Reieşind din faptul, că încheierea contestată a fost adoptată cu respectarea normelor de drept procedural și material, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru a ajuns la concluzia că recursul declarat de Fundația „Miron Shor” urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menținerea încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 19 februarie 2024.

În conformitate cu art. 425, art. 427 lit. a), art. 428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de Fundația „Miron Shor”.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 19 februarie 2024, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Fundația „Miron Shor” către BC „Victoriabank” SA privind constatarea ineficienței actului juridic unilateral.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Preşedintele completului,
Judecătorul: Arhip Valeriu

Judecătorii: Corlăteanu Diana

Ghedrovici Nicolae